

27-38.

h 34.

VIII. évfolyam 1922.

27. szám.

Julius 2.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre	200 korona.
Fél évre	100 korona.
Negyed évre	50 korona.

Egyes szám ára:
4 korona.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:
ARANY JÁNOS-UTCA 47.
Hirdetéseket jutányosan vesz fel a kiadóhivatal.

A SZIVEM.

*A furcsa kertben hol sok sárga lombon,
A szél sivitva játszik száz fagotton;
Virágok nyílnak s hervadnak az éjben,
Szelid szegényen s pompázó kevélyen...
— Az én szívem a vihartépte felhőn,
Tünődik minden este bus kesergőn.*

*Tán mécsvirág, mely nappal szökve-futva
Fehérlő szirmát halkán összecsukva,
Az élet terhét lerázva álmodón,
Csak este nyílik lázzal lángolón;
S ilyenkor is az ut szélén virulva,
Halk szókat esenget össze elpirulva.*

*S csak Csönd-testvére érti esengetését
Édes dalát s felcsukló szívverését,
Mely jaj halálíg Érted sir Te kedves:
Pillangó Asszonyocskám merre repdes
Ezüst-poros szép szárnyad remegőn?
Jaj ugye más virágot csókolsz vétkezőn?*

*A furcsa kertben hol sok sárga lombon,
A szél sivitva játszik száz fagotton;
Virágok nyílnak s hervadnak az éjben.
Szelid szegényen s pompázó kevélyen
— Az én szívem a vihartépte felhőn
Tünődik minden este bus kesergőn.*

BABICZKY BÉLA

Gondolatok.

Öt perc kell hozzá, hogy bal-lépést kövessünk el és egy egész élet, hogy meglakoljunk érte.

Ha azt akarod, hogy egy le-veledet figyelmesen elolvassák, akkor irjad olvashatatlan irás-sal.

Azok az emberek, akik sokat beszélnek, a saját szegyenüket sem tudják elhallgatni.

Tévedni emberi dolog, de a tévedést beismerni, emberierény

Vannak emberek, akiket üldöz a szerencse.

Gyakran hangoztatott szólás-mód, hogy valaki az előnyére változott meg, pedig csak mi szoktunk hozzá.

A leghitелenebb dolgot elhi-szi sok ember, csak a hihetőt nem hiszi el.

Csakis a lelkesedő tud máso-
kat is lelkesíteni.

Még a jelentéktelenségben is rejlik néha bizonyos szerencse: a villám könnyebben leterithet egy oroszánt, mint egy szu-nyogot.

A valóság felismerése oly ne-hezen elérhető művészet, me-lyet az ember csak műveltsége és kulturája zenitjén tud elsajá-
títani.

Könyvtárát ha értékesíteni akarja forduljon bizalommal **ANTALFY** könyvkereskedőhöz, Szent-Anna és Varga-utca sarok.

Sötét éj.

Holdtalan, sötét, vad az éjszaka...
Még a csillagok sincsenek fenn ma.
De türelem, mindjárt jön a hajnal
És a sötétség — fut egy sóhajjal.
Nem tart soká, már a nap is ébred
Égi utjára éppen most lépett
Ragyogva;
S minden, mi él, örül, újra éled
Általa.

Csak én fázom, nekem ő se ragyog;
Az én napom már rég leáldozott.
De ha mindig tart is a lét sora,
Nekem még sem virrad meg soha,
Mert szívemben örök éjszaka van.
Ha majd a halál kaszája suhan
Felettem.
Akkor elhiszem, hogy felkelt a nap
Énnekem.

V. Aladár.

Előérzet.

Egy java korabeli asszony-ság, három férjét elvesztve, — azon van, hogy most a negye-dikhez menjen.

— Sok szerencsét kívánok a boldog frigyhez — mondá ba-rátnője — mikor lesz a lakoda-lom?

— A lakodalom majd csak meglesz, az nem sokból áll, de kérem, a temetéseket nem na-gyon szeretem.

Készítő és
csizma kapható

Ne sajnálja a fáradságot és ön meggyőződhet arról hogy a mai áremelkedések dacára is jutányosan szerzeketi be **csipő** és **csizma** szükségletét méret után, ha lemegy **FÁBIÁN** cipő- és csizma készítő műhelyében, **Rákózi-utca 71. szám alá.**

Valamint erős munkás cipők.

Igazat mond.

— Micsoda lovat adott el maga nékem. Három órát hajtottam és már megdöglött.

— Nálam soha se tette.

A jó leány.

Egy fiatal jogász, aki vidék-ről jött a fővárosba, ott belesze-retett egy fiatal leányba és he-ves felbuzdulással nyomban fe-leségül akarta venni. Megirta az esetet az anyjának, aki rögtön tudakozódni kezdett a leányról. Minthogy a kapott értesítések nem nagyon voltak inyére, kap-ta magát, felment Budapestre s beállított abba a házba, ahol jö-vendőbeli menyé lakott.

— Itt lakik N. kisasszony? — kérdezte a házmestertől.

— Igenis — felelte a háznak zord öre.

— Mondja csak, miféle leány az?

Oh kérem, az egy nagyon de-rék, jóságos teremtes.

— Igazán? — kérdezte a mama bizonyos megkönnyeb-büléssel.

— Igen. Minden gyermekét ő maga szoptatta.

Mondja meg?

Mi különbség van egy vég vászon és a kéz ujjai között?

?

Csak enyi: A vég vászon nem mindig uj, de a kéz ujjai mindig „ujjak” lesznek.

Vagy mi különbség van a Csendes oceánból napjainkban fa és a köröm között?

?

Egy betűn kívül semmi. Mind a kettő uj-hegyen nőtt.

Okos dolog.

A patkányirtás vagy 200,000 koronába került és alig döglött meg legfeljebb 200 patkány a város területén. Nem okosabb dolog lett volna kihirdetni, hogy 1000 koronát kap, aki egy patkányt megöl és hulláját beszo- gáltatja. Jelntkeztek volna — akár tizezer patkánnyal is.

Háziállatok.

A tanár ur kérdi:

— Gyerekek, ki tud közös nevet kutyának, macskának, lónak?

Bandi bátran kivágja:

— Virsli!

Flamingó Felicián felfordulása fejedelmi férges főzeléktől.

Fáradtan fuldokolva futott fején fűgés fazékkal faluról-falura Flamingó Felicián, flandriai főfutárnok, Flórián fizikus formás fia. Füleit felfelé fityegtetve fejet vesztve figyelte fél-falka farkasnak finom fű fölötti félelmetes falatozását, fekve főcánkóló főkákon.

Fürgén Fogaras felé futva, — formálisan felfedezte fogarasi folyó fölött függő fűzfán firkálva Fajankó Fülöpöt. Fülöp fő- lősleges főbuszokra fehér festé- kkel főlséges főx-trott figurá- kat festegetett..

Frakkba felöltözve Fönicia fe- jedelmének figyelmét felhivatta francia formájú félig famentes, ferde fedelű, fűzetekre. Fejede- lem felkérte Fülöpöt, folya- modjanak francia formájú fűze- tükkel fészkes fekete f.....-be.

Fejedelem felsége Felicián felé fordulván, fényes fémből faragott főlönfüggőjét fogva, — fellengzős felkiáltással fogára forrasztotta. Felicián feneketlen főjaldalmában felordítván, fejével falnak muva, felfordult.

Felsőes fejedelem főudva- roncai főldről felemelve Felici- ánt, főnökné félreeső faskama- rájába falaszták. Félöt felé főnök Fülöp felé fordult fekete főből fonott főruyáját fujdogálva. —

SZIREK ANDRAS

elsőrendű uri- és egyenruha sza-
bósága angolgyapjuszövetek isko-
lai és egyenruházati sapkákraktára

Szent Anna-utca 1. szám

Telefon szám 509.

Főnöknek felvigyázója felje- gyezte tolyton fecsegő feleba- rátját.

Féher farkas Felicián fogháza falának futott fejével. Felicián fagyos, férges faskamarájában folyton-folyvást fűtyörészve — fészkelődött. Fejedelem felhábo- rodva foglya fegyelmezetlensé- gén, fakanalát felkapván, faggyu főzeléket főzött fészkelődő fe- gyencének. Felügyelő felvitte foglyának faggyu főzelékét.

Felicián félelmét fokozta fő- zeléknék férges felszine. Finnyá- san felhörpintve ferde fazekából früstökét, Flamingó Felicián fe- jét faldalmában félre facsarva, felfordult.

— Fügöny. —

Örök igazság.

Ha a feleséged a fehérre azt mondja: fekete és szeliden meg- magyarázod neki, hogy téved, ezzel az asszony lelkében a pro- blémák egész sorozatát kelted áietre. Mert az asszony minden- re fog gondolni: 1. arra, hogy te már nem szereted; 2. arra, hogy az ellentmondásaidal — bosszantani, az idegesiségét fo- kozni akarsz; 3. arra, hogy szép lassan a bolondok házába akarsz djuttatni, mert meg aka- rods magadat szabadítani tőle, hogy feleségül vehesd a régi szeretődet, akivel még most is viszonyod van; 4. szóval min- denre, csak arra nem, hogy az ért szóltál neki mert nem volt igaza.

Kitűnő
férfi fehéreneműek
Frank Edénél

Kellemes és Kellemetlen kérdések.

▼▼▼▼
E rovat-
ban köz-
löttékért
az vállal-
ja a fele-
lősséget,
aki elöl-
vassa. :-

▼▼▼▼

Mondja, kedves Lengyel Zoltán, mikor jön a vagongyár kapujához? Kérdi a kapu, amely nagyon várja.

Mondja, kedves telefon rendező ur, a telefon központon szokott rend is lenni?

Mondja, kedves Agárdi Laci, — hogy mulatott vasárnap este a Gambinusban azzal a szőke, szép leánnyal? Kérdi egy kíváncsi.

Mondja, kedves Péntek ur, a Csapó-kerthől, miért nem mert vasárnap a sétatéren végigmenni, — talán félt, hogy a régi kis lány meg fogja látni? Kérdi két kis leány.

Mondja, kedves Jefcsák ur, igaz, hogy maga egész komolyan udvarol annak a Homok utcai kis leánynak? Kérdik a villany-fák.

Mondja, kedves Huszti, — első fényvirda tulajdonos ur, az Egyház-térről, — igaz, hogy maga a mágnes a műteremnek, azért járnak olyan sokan oda? Kérdik a fiuk.

Mondja, kedves Kalmár Béla, a vasúti sorról, nem nézte még meg, hogy menyivel hosszabb a Kinizsi, mint a Kurucz utca? Kérdi, aki már megnézte és a Kurucz utcát hosszabbnak találta.

Mondja, kedves Friedlaender Lajos, hogy érzi magát, mióta a köztisztviselők a Kiss Lajos házában fűszert nyitnak? Kérdi, aki hallotta.

Mondja, kedves Esztike önágyása, hogy érezte magát, mikor a ló magával elszaladt és a ridikül elmaradt? Kérdi, akim egytalálta.

Mondja, kedves Szabó József ur a koplalóról, miért állott a kis barna lány ablaka alatt olyan sokáig? Kérdi, aki félt volna.

Mondja, kedves Antalfy József asztalos segéd ur, Kisvárdáról, mi az oka, hogy Kisvárdáról elment, talán már nem szeret? Kérdi, akinek nagyon fáj távolléte.

Mondja, kedves Bugyi Sándor, igaz, hogy a minap a pircsi uton egy angol misszió automobiljával versenyzett, amikor is a Nyalka úgy repítette a talvigát, hogy mikor az elő kilométerkűnél visszahízték, hát mán sehum se látták az automobilt. Kérdi a hájfejü Nagy Jankó.

Mondja, kedves Jucika kisaszszony, igaz, hogy maga jobban kedveli a fekete csizmás, mint a sárga csizmás fiukat? Kérdik a piros csizmásak.

Mondja, kedves Peti, Balmazujvárosról, igaz, hogy maga azért olyan kövér, mert a táncosnői hájával táplálkozik? Kérdi, aki szintén kövér, de nem a hájtól, hanem a hájtól.

Mondja, kedves Gercsák Jóska, Balmazujvárosról, addig jár az után a kis lány után, míg a cipője bírja? Kérdi, akii megfoltozza cipőjét.

Mondja, kedves Varga Laci — suszter mester Ujvárosról, — igaz, hogy a lelkiüdvösségét is oda adná, ha csak legalább egy nótát el tudna hegedülni, legalább úgy, mint Szent Dávid elhegedülte? Kérdi, aki megtanítaná.

Mondja, kedves O. János, hentes mester ur, igaz, hogy magának az a nótája, hogy: „Korcsmáros lányt veszek el, Ha nem, inkább vesszek el”? Kérdi egy kíváncsi.

Mondja, kedves Korcsmáros Verbéna, nem szeretne hentes mesterné lenni?

Mondja csak, Pénzes ur, miért fontos magának az az augusztus elseje?

Mondja, kedves Széles Lajos, ki nek a kedvéért jár maga a Kosuth utcába, tán azért a barna kis lányért, aki a haját süti?

Mondja, kedves Gruss Náci, kereskedősegéd ur Kisvárdáról, mi van magával, hogy azt a kék ruhás kis leányt nem kíséri haza a tánciskolából? Kérdik, akik lecsusztak.

Csalódás.

Nem törődöm semmivel sem,
Nem hiszek már senkinek sem;

Még szerelemre se vágyom.
Minden hazug, mind csalódás:
Öröm, bánat, — remény se más,
Az élet maga is álom.

Éltünk célja bármerre üz,
Megasal a sors, mint a láptüz.
Egy fény lobban, — irányt mutat
S arra tartunk, el nem hagyjuk,
Mert azt hisszük, ott jó az út;
S így tévesztjük el az utat.

Sajog bennem minden érzés...
Ugy fáj az a sok rossz lépés.
Mit gond s fej nélkül csinálnak.
Rossz az élet, hozzá csalfa,
Melynek mindig van viharja...
De önmaguknak sirt ásnak!

Pedig annyi a bánatunk,
S milyen könnyen úgy járhatunk,
Mint hajóroncs bőszen tengeren;
Nincs kormány, vitorlája...
Hogy védhetné kapitánya?
S így marül el, — segejtelen.

V. Aladár.

Bugyi Sándor

debreceni talyigás levele Horthy Miklós kormányzóhoz

Irta: Ifj. Sz. I.

Kelt levelem Debrecenbe
1922-ő jun. hónap 21-én.

*Kedves, Tekintetes,
Nagy jó Uram!*

A mult hét szeredáján, ugy mán estenden vót az idő; lehetett ugy fertáj nyóera, mikor elkijátottam magamat az benena előtt, hogy aszondom: — kaput asszon! Hát a vni högy, mán hogy oz ílettársam, teccik tudni, rögvest abbahatta a kovászcsinálást, oszt, mint lend szerint, elkezdett kunérozni, hogy aszongya, hogy aszongya: — Na, most kel hazakerülni, lellematta szíp embere? Mék kocsmábul lök-tik ki kendet? — szongya. Szó nélkül hattam, teccik tudni, mer egy a, hogy hirtelen természetü ember vagyok, más meg a, hogy hamar el szok járni a kezem, teccik tudni. — Vacsorát tálaji, — mondok, — mig a lút tisztába teszem, mon-dok, oszt megsodorintottam kéccer a jobb bajuszom hegyit, aki asztat

jeenti, teccik tudni, hogy: szivógy asszon, mig szípen vagy. Abba hatta. En oszt a lút, teccik tudni, magyarul szólva áncvájra rendbe-hattam vót. Nekiültem oszt az ítel-tek. Gyenge, fejr ecetetst főzött disztókörommel, majoránnáson, akit lílekbül kedvellek, teccik tud-ni. Minekelötte két tetés tányírral a bür alá küttem, teccik tudni, hát aszondom Sárinak:

— Sári te, mondok, egy impresz-szijóm vóna, mondok, mán abbul a tekintélybül folyólag is, mondok, hogy kovászt csinálsz, mondok.

— Várom a szót, — aszongya.

— Csinájj nékem, mondok, egy ngy-öt kilós mazsolás kaácsot, — mondok, oszt kipzeld el, mondok kinek szántam én asztat a kalácsot, mondok?

— Akik a forgalmi adót kezelik, — aszongya.

— Fejebb tesvir, — mondok.

— Hát akkor az alispánynak tán, — aszongya.

— Nem tanáltad ki komám, — mondok.

— Hát mongya meg kend, — aszongya, oszt ha tiszta liekkel lé-szen kend hozzám, hát kiszítek egy ojan kalácsot, aszongya, nagy szemü mazsolával, aszongya, hogy még az angol király is megnyalná utána a száját, aszongya.

— Na hát megmondok, mondok. Akit a jó Isten íltesen, mondok, Horthy Miklós kormányzó umak szántam mondok, oszt hónap mán postára is teszem, mondok.

Mihalovits Jenő

**GYÓGYSZERTÁRA ÉS
GYÓGYSZERÉSZETI
MŰLABORATORIUMA
A „KIGYO”-HOZ.**

**DEBRECEN, PIAC-U.
33. SZAM ALATT.
A városházzal szemben.**

**Különleges gyógy-
szerekben nagy
választék.**

E mán nassor, aszongya, de ám-bátor leheccsiges, aszongya, mer ma reggel vett két miró ides táfelt, aszongya, oszt reggeli tej is van itthon, aszongya.

Hát mondok, asszon, csak testhe álló kalács legyik a, mondok, oszt a tetejirül ne sajnáld, mondok, a tojássárgáját, ellenbe mondok, a tepsi ajját is jócskán kikend zsír-al, mondok, hogy ha, teszem asz-tat, a kedves tekintetes uram és a becses csalágygya vág belöle egy falós darabot, hát még a haló por-rodha is megemlögessenek, mon-dok.

— Bizza rám kelmed, aszongya, minden tekintéibe kiállom a kari-katurát, aszongya.

Kiment oszt a pitarba, én meg oszt átbillentem a nagyobbik já-nyomho. Esztihe, ki a szoptatós Szilágyi sógor fiáho ment firhe, Jóskáho.

Hála legyik a jó Istennek, egy csöpp bajok sincsen az fíjatalok-nak, teccik tudni, ha ámbátor szín igasság, hogy a Jóska vejem, tec-cik tudni, egy kicsit megvadul, ha térgvig író szoknyát lát, de azon-ban elég jól csinájja a dógot a lú viginél, mer napjába tizszer is for-dul, ha ugy esik a sorja. Ez az Eszti jányom meg, teccik tudni, rettenetes módon apás gyerek, tec-cik tudni, oszt hallálbul jár a ked-venbe. Ahogy belípek hozzá, hát ippen pudervájozta a kis lellem-atta unokámnak, a Verbéniának, a fenekit, teccik tudni, Azír híjják Verbéniának, teccik tudni, mer a jányom mán mai nő, oszt arany-foga is van vagy három, oszt még se tuggyva ugy pofázni a füstölt ódalast, mint én, jó órába legyik mondva.

Hát hogy egyik szavamat a má-sikba ne ócsesem, teccik tudni, — hát a vige az Eszti részvényirül, hogy aszongya: Ides jó apám, lel-kem, jól megyen a fuharja, husz köblös földet is ragasztott a háboru alatt, vegyik nékem egy tulipány-tos gramofonvt, aszongya, hogy esztet a drága szíp gyereket aszon-gya, emulattassam, aszongya.

Na, jól van jányom, mondok, hónap reggel kerekgyeték fel, mondok, oszt megyünk gramofonyt vásráolni, mondok. De meg ne mongyátok idesanyátoknak, mondok, mer ojan pótválasztást rendez, mondok, hogy még a ú is kilöki tüle a nyelvit, mondok. Megigirte ü is, Józsi is.

Hát reggel elmentünk osztán Szendrei urho, itt hejbe. Fájin, tarkaros ember, parolázik a magamfajta szeginy emberrel. Öles fát is fuharoztam neki niha. Nem vót rá panaszom.

— Mi járta vanak Bugyi uramék? — aszongya.

Az Eszti jányom, meg oszt a vejemmel jöttem, mondok. Illó emberek, mondok, mind a kettő.

— Látom, — aszongya, mi jóval szógáhatok? — aszongya.

Hát kirem szívesen, mondok, — egy gramofonyra vóna szükségünk.

— Ippen van egy fájin kizsig kéznél, — aszongya, oszt ehen hoz elő egy rettenetes szíp gramofonyt, ojan egy lácsó fűcsirrel, aki szüretnél is megálaná a hejjet.

— Szíp darab! — mondok.

— Mijen tenezi tegyünk fel próbakippen? — aszongya. Tegyük fel aszongya egy operettyét Lisztül.

Hát kirem szívesen, mondok én, lisztre nem ojan nagy szükségem van, mer husz köblös föld gazdája vagyok, mondok, oszt ha, teszem asztat, ötven mézsa buzám terem, hát felit rendszeren e szokta verni a jég, mire a bennülő urak mifelénk kerülnek, mondok, rekriválni.

Hát akkor mégis, aszongya, mék operettyét jáccam ei? aszongya.

Paplan-varrodámba

uj fehér vatta érkezett. Selyem, glott, kasmir paplanok kaphatók és megrendelhetők. Pehely és gyapju paplanokat készítek. Alakítok, frissítek.

Ócska vattát, paplanokat veszek.

DEBREZENI LAJOS Kossuth-utca 11. sz.

Hát, mondok, ha mán operettyérü van szó, hát jó lélekkel venném, mondok, ha asztat teccenek eljác-cani, hogy: Káka tövin köt a ruca, vagy asztat, hogy: Ha majd megnő a jányunk, akkor, okkor, akkor jöjjék mináiunk.

Elkezdett nevetni, oszt asztat jáccotta el, hogy: Uram, ezt a jókor írot vedd a kegyelmedbb.

E mán lácsó egy nóta vót, teccik tudni. Egy szóra megattam írte a háromezer pengőt, de vesztünkre, mer ez a disztó Eszti elárult az anyjának, oszt azótátul — pille nélkül kapom a kávé, teccik tudni.

Ht ijen a nő, teccik tudni, ha betöti a hatvan esztendőt. Ha rajtan állana, teccik tudni, kifőzetném őket háziszappannak.

Hát a kis urfik hogy vannak? Hát, hogy a nagyobbik urfi mán lovagol is. Ez a beszid, alásan kirem. Az a fő, hogy tul van az első nyereg törörisen, teccik tudni, mer bijon az valami pótyögös szok lenni, kivált, ha a balszárnyon agygya elő magát.

Tessen átaladni tiszteletem nyilvánítását a tekintetes nagyszonnak, oszt ha alkalomattán errefelé teccenek járni, el ne tessenek becses családomat kerülni, — mer egy pár apró jószág mindig akad a ház körül. Ez a Sári meg, teccik tudni, felsíges módon tuggygya elkiszíteni a csirkepaprikást úri nyóckedlivel.

Hát erőt, egíssíget kívánok tekintetes nagy jó uramnak is.

A lekkisebbik fiam, Marci, a tűzéreknél szógál, oszt egy rossz betegsige van, teccik tudni. Ha Budapest felé irányítva az ágyut, mindig Várad felé lü. Hát így a.

Jelen postával küdöm a fájin mazzolás kalácsot.

Áldást, meg oszt híkessíget kíván a vín

Bugyi Sándor, em. ká.

KALAPOK férfiaknak velour és filzből FRANKEDÉNÉL megyeház mellett.

Panasz.

— Miért nemjár maga az én vendéglőmbé, Jónás ur?

— Mert magánál, ha az ember egy falatot evett, már nem lehet tovább enni.

— Már miért ne lehetne?

— Mert már nincs több a tányéron, olyan kicsi a porció!

Másolat.

Egy falusi paraszt, nem tudván behajani követelését régi adósán, magához vette az adóst kötelezvényét s elintézve otthon még pár apró ügyet, — bement a városba, hogy adósát beperelje. Mikor az illető bíró előtt elmondta panaszát, átadta a kötelezvényt is a bírónak. A bíró olvasás közben észrevette, hogy az eredeti kötelezvény hátlapján ugyanaz a kötelezvény van lemásolva szó szerint, de valószínűleg a paraszt kezétől, tehát megkérdezte a parasztot:

— Mi ez itt, mit csinált kend ezzel a kötelezvénnel, hisz' ez ugyan az?

— Instálom alásan, tudom azt én is, de azért irtam fel, hogy há elhagyom az eredetit, ott legyen a másik.

STANIOL

FEHÉR, GARANTÁLT, 120 ives és minden színben. Eredeti gyári árák!

KUN IZIDOR Budapest, VI. Nagy János-utca 6. szám. Telefonhívó: 17-40.

Babiczkához.*

Mond csak schlechter Babiczky
Béla,

Du szivtelen és rossz fiu,
Mért bosszantsz engem hetek
óta

Und raubst mir völlig weg die
Ruh'?

Hagyd kedves, el a gunyolódást
Felejtsd, mit tettem — lass den
Hass —

Sonst wird mit bittren Träuen,
Az én kis fehér párnám nass.

Megeszed, ugy-e, mire kérlek?
Und reichst mir lieber deine

Hand,
Hogy barátságunk összekössük,
Mit einem guten, festen Band!

* Viszlangoeska után:

F. Ilonka.

Illusió torta.

Végy egy font reményt, vágd
össze apróra egy darab vágy-
gyal és egy negyed font ábránd-
dal; kavard, míg jó sűrű nem
lesz, aztán hagyd állni; hígítsd
fel csüggedéssel, végy hozzá fi-
nom tört csalódást, vond be le-
mondással és hagy lassu tűznél
olvadni, míg el nem párolog.

(Pirinkó.)

„Meteor” mozi.

Bocskai-tér 10.

1922. Julius 2-án, vasárnap:

Fekete kéz.

Nagy kalandor történet.

Előadások kezdete: d. u. 3., 5., 7. és
órákor. — Jegyelövétel d. e. 10 órákor —

Erkölcös ház.

— De gyönyörű két papagály ez,
kisasszony. Egy pár az, ugy-e?

— Oh dehogy, uram! Mit gondol?
A mi fedelünk alatt a mama nem
tűr semmi szerelmeskedést.

Visszavágás.

A felsőbb leányok megréfál-
ják a tanárt. Spongyával jól
megvizezték a széket. A tanár
ur csakugyan nem vette észre,
leült és riadtan felugrott.

A lányok vihogtak, de a ne-
vetés elült, amikor a tanár ur
bosszusan kérde:

— Kisasszonyok, melyikük
ült itt a székemen?!

Az igazi pihenő.

Az *inas*: Na, méltóságos
uram, már még se kellene el-
mennie. Pihenne inkább!

A *méltóságos ur*: Hát hiszen
a hivatalba megyek, nem látod?

Ótestamenti példázat.

— Nézze ezt a fogorvost, —
hogy megszedte magát, egész
nap a saját fogatán jár.

— Ez az a bizonyos fogat
fogéit.

Minden jókedvű ember
terjeszti a „Villám“-ot.

A jól gondolkozó.

— Megveszed a lovamat?
— Még meg kell gondolnom.
— Hát hiszen láttad a lovat?
— Igen, de nem vagyok ben-
ne bizonyos, hogy a ló is lá-
tott-e engem.

Lekaptalak benneteket.

A legpestisebb, a legfessőbb és a legbölcsebb munkatársunk természetesen Faragó József, chikagói lapszerkesztő, a „New-York Herald“ és a „Kabai Közönség“ főmunkatársa, hadnagy, kiváló műfordító. Kár, hogy oly ritkán keres fel bennünket sorával. Ő írta a Villám álmoskönyvét, amely valóban a legjobb altató az — ágyban.

Van még egy ujdonsült munkatársunk is. Harsányi (Sányi) László. Anatómus, fizikus, lírai és zeneköltő, fülspeciálista, stb. Róla előre megjósolhatom, hogy a Villám szoknyás olvasóközönségének egy-kettőre kedvence lesz Szoboszlótól a Kárpátokig. Egyébként csapnivalóan rosszul ír, de műveiben egyre sűrűbben szerepelnek: a hold, a csillagok, a csók, a nők.

Kissé halk, de ezerszeresen kedves munkatársunk a „Fehér Nyuszika“. Eddig úgy elbujt, hogy soha sem tudtunk vele találkozni. Ő a Villám legaranyosabb munkatársa, mert tudtommal eddig még soha sem küldött verset. Egy kis cukros füvecskével megkinálnánk, ha tudnánk, merre jár.

Igy csak egy rövid kritikát kap:

Igy: Úgyes vagy! Nyuszika!

Hasznos és fürge munkatársak az x—y-onok is, a kellemes és kellemetlen kérdések szerkesztői. Adassék nekik áldás, dicséret, szavazati jog, élénk el-

me. De az Istenért, ne ceruzával ujanak máskor. Inkább piros tintával!

És most jöjj be Te szörnyü, regénytöredékes T. Zs.!

(Ki rólam is irni merészeltél egy bus, ködös estén.)

Nick Carterek árnya, ki volna, ha nem Te?!

Szörnyen lefestnélek.....

Hej, csak ne volna már pont tíz óra, este!

Ami így csak álljon itt eme sor hát:

Ki nem kerülheti senki a korcsmat.

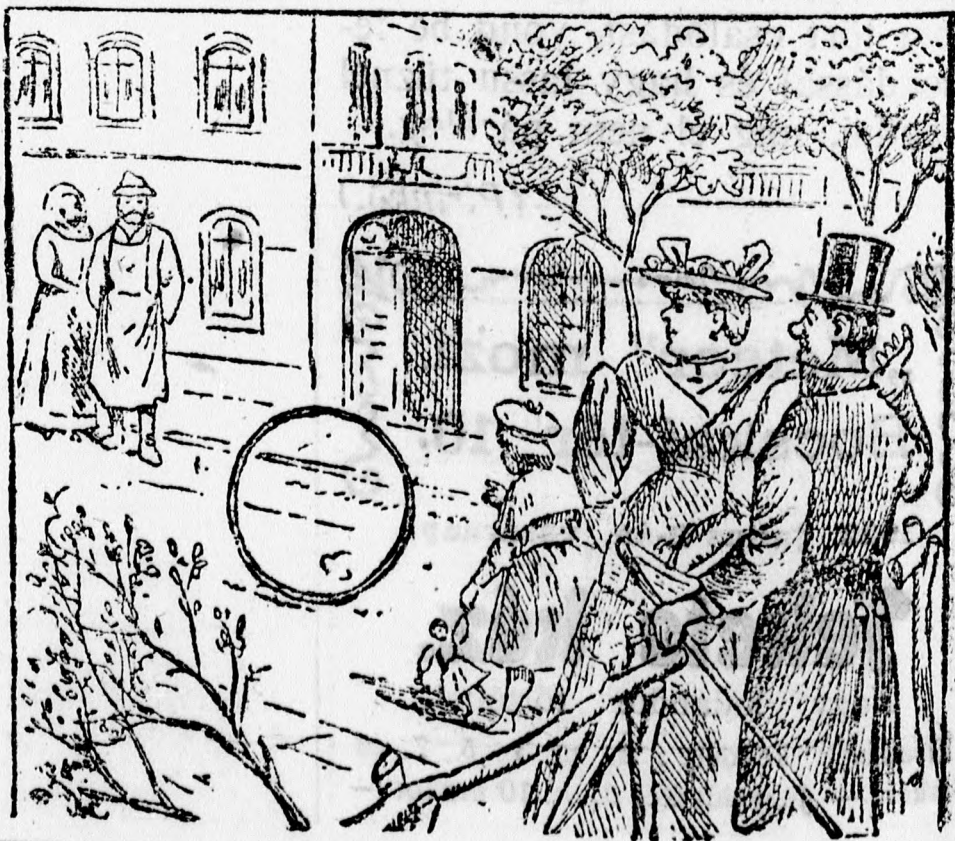
Végül magamról is kellene valamit írnom, de annyira már még sem vagyok lelketlen, hogy saját magamat is — lekapjam.

Jaj, de álmos vagyok!

Én is! — gondolod most, óh nyájas olvasó.

Babiczky Béla.

Képrejtvény.

? ? ? ? ?

Nyomatott a Debreceni Újság nyomdájában.

Kissé gyorsan.

Besorozták a cigányt katonának, mely után kérdezte az orvos:

— Milyen katona akarsz lenni, cigány?

— Csókolom a kezsit a nágyasgos tist urnak, legjobban szeretnék lenni sábadóságos katoná.

Szerkesztői üzenetek.

B. József. A küldeményt megkaptuk. Versei aprnként sorra kerülnek.

Felelős szerkesztő: SZIKRA.

Király balzsam

csuz és köszvény ellen, ugy-szintén **Fáyarokkrém** és **Fáyszappan** békebeli minőségben, valamint **Hajdusági bajuszpedrő** fehér, barna és fekete színben kapható a készítő

GRÓSZ NAGY FERENC

„Aranyegyszarvu“
gyógyszertárában
(Szinház mellett)